

מסורת הש"ס

א) יצמות סף: קטן. צבורות יט: 3. [מספספא פ"ה ה"ו], א) צבורות ס, ד) ז"ל את אשר, 8. [שבוטות כז: יומא עו.], [שבת פו, 1] וימא ע: [שבת פו, 1] [למקנ מד.], ח) ויקרע כז, ט) נפ"ש מוס' ד"ה לין מושפין, י) [ומחס], 8) נפי' מוס' שבת טז: ד"ה אף גנות, 6) הוא ענין צפני עלמנ. רש"ל ועיין ר"מ, 8) נפי' היטב מוס' מולין שם ד"ה לרבות, 6) נוע"ע מוס' יומא עו. ד"ה דמנ וכו'.

תורה אור השלם

- ולא יחללו את קדשי וישראל את אשר ירימו לך, ויקרא כב טו
- וילבש קלף ויחצו ותבא כפרו בקרב ובשמו בעצמותיה:

תהלים קט ה

- ואשה כי תהיה ובה דם יהיה ובה בבשרה שבעת ימי תהיה בנהיה וכל הנגע בה יטוא עד הקרב, ויקרא טו יט
- ואשה אשר יטבא איש אתה שבת ד' ז' ויחצו במים ויטואו עד הקרב:

ויקרא טו ה

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה שמה וכו' קידוש אחי קידושי טעות:

גליון הש"ם

גמ' הא גמי מיעוטא דשבוח הוא ע"י שבת סה ע"א דרש"י ד"ה ויפלו: תוס' ויח"ח וכו' וכו' והוה הנה רדחו מיעוטא דמיעוטא וכו'. דלמחר יצמות קיט:

מוסף רש"י

קטן וקטנה. או קטן או קטנה [יבמות 80a]. איש כותב בפרשה. צפניה חלילה ואם לא יחפון האיש לקחת את יצמנו (שם). ובקשינן אשה לאיש. דמתי ואם לא יחפון האיש ולא קטן, ואשה גמי אט"ג דלא מתי מיעוטא צעין גדולה כתיב, דלחקש לה דמתי צהיהא קרא ועלתה יצמנו השערה (שם קסח). ובמצאו פוגעין בבורה. דכיון דלעת ראויה להלד לא קרינן כזו והיה הצבור אשר תלד ופקעה מתן מורת ייטס וקימו צאקור אשת אח (בבברות 80.) כיון דלא בני הקמת שם ניהו פגע בלשת אח שלא במקום מנוח, דרמנחא טעריה דמתי אשר תלד פטע לאילנות (יבמות 80a). שטומאה יצאה מגופו. כגון זכ וזה וזה ובעל קרי, אבל לעמא מת אבא בנעריה לא. ואע"ג שמתמאה לא איסתא לן, דלית מוזהר עליה לצומיה שלא יטמאה (שם). כמים בקרבו ברי. מקום סיכה לשתי (שבת 19.). דתניא אשה ברי. ואשה כי תהיה זבה, והיא קרא נדה משפתי (לעמן טז).

איש כסוב צפרשה. ואם לא יחפון האיש (דברים כה) איש פוטרה בחלילה ולא קטן. אלא מה טעם אין מיצמין ויגדלו יחד: **פרים**. לאו בר הקמת שם הוא ואינו מנווה ליבם וכן אילונית וכיון דמייבם בלא מנזה נושא אשת אחיו צננס וערוה היא וצכרת: **צעין בול** מקום: **קודם לאמה**. יולדת נקבה טובלת ל"ד וצתה ראתה ליום או ליומים שגולדה והטבילוה קודם לאמה משום מגע תרומה: עין בול וצית שערים מא"י. פומצדיתא חוץ לארץ: **משום תרומת א"י**. דמיספלא צנגיעה: **יואשה מגופו**. כגון זכ וזה וזה: **והני מילי צאיליה**. כולה שמואל אמרה צצבורות צפ' הלוקח צהמה (דף סז.) ואפי' זכ ונדה לא פסלי לה צנגיעה: **לפוסה שמן של תרומה**. דסיכה כאכילה ובאכילה קארינן דתרומת חו"ל אסורה לנדה: **דפניא**. דסיכה כאכילה: **ולא יחללו**. צפרשת אזהרת טמאים צתרומה כתיב: **לרצות אם הסך**. צכלל צקדשים לא יאכל עד אשר יטהרי. שמה צכלל אכילה דמתי (דברים יד) ואכלת מעשר דגנך וגו' מירוש חמרה הוא וקרי ליה אכילה: **וספא כמים וגו'**. צקללה גבי רשע קאי: **א"ש**. דחייש למיעוטא: **ידיון נמי**. ליטמו כולהו מעריסות: **אשה ואשה**. לרצות קטנה דמפרש:

מפרשי להו. ממגע קדשים: **ואשה כי תהיה זבה וגו'**. צנדה משפתי קרא דמתי (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה צנדה: **ורמיניהו אשה**. ואשה אשר ישכב איש אותה שכבת זרע [נס]: **לציא**. שמתמאה צציאת אדם מגורת הכתוב דמתי וטמאו ולא משום גוגעת צשכבת זרע הוא שהרי מגע צית הסתרים הוא ואינו מטמא: **הלפא ניגוה**. לעיין נדה צת יוס אחד ולעיין ציאה צת ג' צדריס הללו הלכה למשה מסיני הם דמפרש ואזיל דחדא מינייהו הלכתא: **פי קרא ופי הלפא**. כלומר מכדי קרא חדא מינייהו משתמע למהנייהו משתמע מקרא בלא הלכתא והי מינייהו אטערין הלכתא: **קרא ססמא כסיב**. כיון דו"י לרצוי אחא כל שהוא אשה משמע צת יוס אחד אצל צת ג' לא משמע מיניה טפי מצת צ' או צת ד': **אלא צה ג'**. לעיין ציאה הלכתא דמקרא לא משתמע ורענן אסמכתא צעלמא אסמכיה וצת יוס א' לנדה משתמעא מקרא: **ומאחר**. דציאה צת ג' הלכה למשה מסיני היא ומקרא לא משתמע עיקר קרא דו"י ימירא למאי אתא:

למעוטי

שמצא איצונית. וא"ת ותמינס ממנה נפשך דאם אילונית היא הוי קידושי אחיו א) טעות דמתנ (יבמות דף 3:) וכולן שנמצאו אילונית צרותיהן מותרות משום דלא הוא צרת ערוה ומיך ר"ת דהכא איירי צדקצל עלויה אחיו וכו' האי גוונא משני צריס בן סורר ומורה (סנהדרין דף סט:) ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישין שמה ימצא סריס וניצדקיה אם עושה כיפה כשמשתיין או אחד משאר סימנין דלמחר צהערל (יבמות דף פ:) ואיכא למ"ד הסם דלא הוי סריס עד שיהו צו כל סימני סריס וי"ל דאין מועלת הדבדקה עד שהוא גדול צשנים:

והטבילוה קודם **צאמה**. ומשום שראתה דאי משום שנגעה צאמה שטמאה לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין. 1. ובפרק עד כמה (צבורות דף סז.) דקאמר גבי חלה דמאכילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שצטל דמשמע הכא: **שתייה בבב"א**.

אבי"ה. וא"ת צפרק העור והרוטצ (מולין דף קכ.) גצי חלב למה לי כל נפש לרצות שותה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמהי חלב? 1. **ובשמן בעצמותיו**. ואם תאמר דמעיקרא מייתי מן התורה והדר מייתי אסמכתא צדפרק ר"ע (שבת דף פו.) תנן דסיכה ציוה"כ אסור אע"ג שאין ראה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים צקרבז ואומר רבינו תם דקרא דלא יחללו נמי אסמכתא הוא צדפרק הנשרפין (סנהדרין דף פג.) דרשין מיניה דטבל צמיתה וצפרק קמא דוצחים (דף ג:) מידרש לדרשא אחריית מנדאורייתא לא הוי סך כשותה וכן לעיין ויה"כ ותעד דאין חייבין כרת אלא אוכל ושותה צלצד ואמר נמי צפרק צתרא דיומא (דף עו:) מדי שיש לו חטטין צבאשו סך כדרכו ואינו חושש ואי הווי סיכה וצפרק כל שעה (פסחים דף כד:) אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אבל אסור הוא משום דאסור צהנאה משמע אבל חלב דעלמא אפילו אסורא ליכא 1: **אי** גרס הלכתא הוא א"ש דלא הוי הלכתא אלא חדא ומיהו צרוב ספרים גרס ניהו היינו לפי שלא פירש צבא הי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים דלקמן ובסוף הישן (סוכה דף כה.) צבי אורח להוציא את הנשים קאמר הלכתא ניהו אע"ג דליכא אלא חדא: (שייך לע"פ) **לצקבה** **בא** שחיא בין גרופה בין קבנה. וקרא דואשה דוצה אחי לדרשא אחרינא ומעיינות דמזורע ומזורעת צריך לומר דמסיק ליה מקרא אחרינא דליכא למימר דתרווייהו משתמעי מהאי קרא דהא לקמן אמר צבי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הוצ צין גדול צין קטן אייתור לוכר לרצות מעיינות:

למעוטי

רבי מאיר היא. תימה דמשמע דמתני' (לעיל דף לא:) דצנות כותים נדות מעריסותן לא אחיא כרצנן אלא כרצי מאיר דחייש למיעוטא וסבך דכותים גרי אמת הן דמנוכה פ' שור שנגח ד' וה' (צ"ק לח:) אבל לרצנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסותן ולא

ר"מ היא 6. דתניא קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ איפה אמרת שאין חולצין איש כתוב בפרשה ובקשינן אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין אמר להן קטן קטנה ימצא סריס קטנה שמוא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן יזיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סריסים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה 7. הא גמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי 8. מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בביית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרכי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא 9. אמר שמואל ג' אין תרומת חו"ל אסורה אלא בכמי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא צורכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא 1. ולא יחללו את קדשי בני ישראל 2. אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא 3. שתייה בכלל אכילה אלא לרבות ד'את הסך 1. כשותה ואיבעית אימא מוכא 2. ותבא כמים בקרבו ובשמן בעצמותיו אי הכי רידן גמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא 1. אשה אין לי אלא אשה ה'תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל 3. ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמיניהו אשה אין לי אלא אשה ה'תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל 4. ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכיניהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

שמצא איצונית. וא"ת ותמינס ממנה נפשך דאם אילונית היא הוי קידושי אחיו א) טעות דמתנ (יבמות דף 3:) וכולן שנמצאו אילונית צרותיהן מותרות משום דלא הוא צרת ערוה ומיך ר"ת דהכא איירי צדקצל עלויה אחיו וכו' האי גוונא משני צריס בן סורר ומורה (סנהדרין דף סט:) ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישין שמה ימצא סריס וניצדקיה אם עושה כיפה כשמשתיין או אחד משאר סימנין דלמחר צהערל (יבמות דף פ:) ואיכא למ"ד הסם דלא הוי סריס עד שיהו צו כל סימני סריס וי"ל דאין מועלת הדבדקה עד שהוא גדול צשנים:

והטבילוה קודם **צאמה**. ומשום שראתה דאי משום שנגעה צאמה שטמאה לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין. 1. ובפרק עד כמה (צבורות דף סז.) דקאמר גבי חלה דמאכילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שצטל דמשמע הכא: **שתייה בבב"א**.

אבי"ה. וא"ת צפרק העור והרוטצ (מולין דף קכ.) גצי חלב למה לי כל נפש לרצות שותה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמהי חלב? 1. **ובשמן בעצמותיו**. ואם תאמר דמעיקרא מייתי מן התורה והדר מייתי אסמכתא צדפרק ר"ע (שבת דף פו.) תנן דסיכה ציוה"כ אסור אע"ג שאין ראה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים צקרבז ואומר רבינו תם דקרא דלא יחללו נמי אסמכתא הוא צדפרק הנשרפין (סנהדרין דף פג.) דרשין מיניה דטבל צמיתה וצפרק קמא דוצחים (דף ג:) מידרש לדרשא אחריית מנדאורייתא לא הוי סך כשותה וכן לעיין ויה"כ ותעד דאין חייבין כרת אלא אוכל ושותה צלצד ואמר נמי צפרק צתרא דיומא (דף עו:) מדי שיש לו חטטין צבאשו סך כדרכו ואינו חושש ואי הווי סיכה וצפרק כל שעה (פסחים דף כד:) אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אבל אסור הוא משום דאסור צהנאה משמע אבל חלב דעלמא אפילו אסורא ליכא 1: **אי** גרס הלכתא הוא א"ש דלא הוי הלכתא אלא חדא ומיהו צרוב ספרים גרס ניהו היינו לפי שלא פירש צבא הי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים דלקמן ובסוף הישן (סוכה דף כה.) צבי אורח להוציא את הנשים קאמר הלכתא ניהו אע"ג דליכא אלא חדא: (שייך לע"פ) **לצקבה** **בא** שחיא בין גרופה בין קבנה. וקרא דואשה דוצה אחי לדרשא אחרינא ומעיינות דמזורע ומזורעת צריך לומר דמסיק ליה מקרא אחרינא דליכא למימר דתרווייהו משתמעי מהאי קרא דהא לקמן אמר צבי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הוצ צין גדול צין קטן אייתור לוכר לרצות מעיינות:

למעוטי

בנות כותים פרק רביעי נדה

לב.

רבי מאיר היא. תימה דמשמע דמתני' (לעיל דף לא:) דצנות כותים נדות מעריסותן לא אחיא כרצנן אלא כרצי מאיר דחייש למיעוטא וסבך דכותים גרי אמת הן דמנוכה פ' שור שנגח ד' וה' (צ"ק לח:) אבל לרצנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסותן ולא לר' יוסי אע"ג דחייש למיעוטא צפרק אלמנה (יבמות דף סז:) 1. כיון דקסבר כותים גרי אריות הן דמנוכה צמנחות צפרק רבי ישמעאל (דף סו:) דקאמר תורמין משל 2. (ישראל) על של עובדי כוכבים ואם כן כותים לא מטמאו צגדות דלאמר לקמן צנות ישראל מטמאין ציזה ואין עובדי כוכבים מטמאים ציזה ומימה והא צנות כותים דהוו נדות מעריסותן הוו 3. מי"ח דבר וצפ"ק דשבת (דף יג:) משמע דליכא מאן דפליג על י"ח דבר ומשמע התם (דף יז:) דהוי מי"ח דבר לכ"ע וי"ל דאפי' רבנן דלא חיישי למיעוטא ואפילו גרי אריות הן שוינהו רבנן נדות מעריסותן וגזרו עליהם טומאה כדי שלא יטמעו בהן כמו שגזרו על צת עובד כוכבים וא"ת אם כן אמאי מוקי לה כר"מ ומשום דחייש יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרכי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא 9. אמר שמואל ג' אין תרומת חו"ל אסורה אלא בכמי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא צורכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא 1. ולא יחללו את קדשי בני ישראל 2. אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא 3. שתייה בכלל אכילה אלא לרבות ד'את הסך 1. כשותה ואיבעית אימא מוכא 2. ותבא כמים בקרבו ובשמן בעצמותיו אי הכי רידן גמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא 1. אשה אין לי אלא אשה ה'תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל 3. ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמיניהו אשה אין לי אלא אשה ה'תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל 4. ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכיניהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

שמצא איצונית. וא"ת ותמינס ממנה נפשך דאם אילונית היא הוי קידושי אחיו א) טעות דמתנ (יבמות דף 3:) וכולן שנמצאו אילונית צרותיהן מותרות משום דלא הוא צרת ערוה ומיך ר"ת דהכא איירי צדקצל עלויה אחיו וכו' האי גוונא משני צריס בן סורר ומורה (סנהדרין דף סט:) ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישין שמה ימצא סריס וניצדקיה אם עושה כיפה כשמשתיין או אחד משאר סימנין דלמחר צהערל (יבמות דף פ:) ואיכא למ"ד הסם דלא הוי סריס עד שיהו צו כל סימני סריס וי"ל דאין מועלת הדבדקה עד שהוא גדול צשנים:

והטבילוה קודם **צאמה**. ומשום שראתה דאי משום שנגעה צאמה שטמאה לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין. 1. ובפרק עד כמה (צבורות דף סז.) דקאמר גבי חלה דמאכילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שצטל דמשמע הכא: **שתייה בבב"א**. **אבי"ה**. וא"ת צפרק העור והרוטצ (מולין דף קכ.) גצי חלב למה לי כל נפש לרצות שותה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמהי חלב? 1. **ובשמן בעצמותיו**. ואם תאמר דמעיקרא מייתי מן התורה והדר מייתי אסמכתא צדפרק ר"ע (שבת דף פו.) תנן דסיכה ציוה"כ אסור אע"ג שאין ראה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים צקרבז ואומר רבינו תם דקרא דלא יחללו נמי אסמכתא הוא צדפרק הנשרפין (סנהדרין דף פג.) דרשין מיניה דטבל צמיתה וצפרק קמא דוצחים (דף ג:) מידרש לדרשא אחריית מנדאורייתא לא הוי סך כשותה וכן לעיין ויה"כ ותעד דאין חייבין כרת אלא אוכל ושותה צלצד ואמר נמי צפרק צתרא דיומא (דף עו:) מדי שיש לו חטטין צבאשו סך כדרכו ואינו חושש ואי הווי סיכה וצפרק כל שעה (פסחים דף כד:) אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אבל אסור הוא משום דאסור צהנאה משמע אבל חלב דעלמא אפילו אסורא ליכא 1: **אי** גרס הלכתא הוא א"ש דלא הוי הלכתא אלא חדא ומיהו צרוב ספרים גרס ניהו היינו לפי שלא פירש צבא הי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים דלקמן ובסוף הישן (סוכה דף כה.) צבי אורח להוציא את הנשים קאמר הלכתא ניהו אע"ג דליכא אלא חדא: (שייך לע"פ) **לצקבה** **בא** שחיא בין גרופה בין קבנה. וקרא דואשה דוצה אחי לדרשא אחרינא ומעיינות דמזורע ומזורעת צריך לומר דמסיק ליה מקרא אחרינא דליכא למימר דתרווייהו משתמעי מהאי קרא דהא לקמן אמר צבי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הוצ צין גדול צין קטן אייתור לוכר לרצות מעיינות:

למעוטי

ב א מי' פ"א מהלכות יטוס הלכה טו י' [וחן סמג ענין צב טו"ע אר"ע סימן קסו סעיף ג ד:]

ג ב מי' שם טו"ע שם סעיף א [וסעי' ד:]

ד ג מי' פ"ו מהלכות תומות הל' ח ונכד אלפס פסחים פ"ג דף קמז:1:

ה ד מי' שם פ"י הל' ג ופי"א הל"א:

ו ה מי' פ"ד מהלכות איסורי ביאה הלכה א

ז פ"א מהלכות מטמאי משכב ומשכ הלכה ג:

ח מי' שם [ומנ"ע אר"ע ק"י ו סעי' ט וס"י קסו סעי' ד:]

תוס' הרא"ש

לפרושי והן יושבות על כל דם וזאי אית לן טמאא דטומע אפילו בודאי לא חזו גזרו עליהם: והטבילוה קודם לאמה. ותימה דילמא משמע דנגעה באמה וי"ל דאיכ' כלהו נמי א"נ למה לטבול משום מצא א"א שלא תינך מאמה: אין תרומת חוצה לארץ. משמע הכא דשייך תרומה בחוצה לארץ וכן מוכח במה דוכתי וקשה מהא דאמרין בפ"ק דחולין דר' מאיר אבל עלה של ירק בבית שאן ועיי' כן התיר רבי כל בית שאן אלמא דאין תרומה נוגעת בחוצה לארץ וי"ל דהתם בדמאי שאינו נוהג בחוצה לארץ וכן ההיא בדבר לאו היינו בצרה בפי' בהרא דע"ז: **ואיבעית** אימא מהכא ותבא כמים בקרבו כו'. לאו דרשא גמורה היא אלא אסמכתא בעלמא דבשבת פרק ר' עקיבא קאמר עלה אף על פי שאין ראה לדבר זכר לדבר משום דבחיצה משפתי קרא דאמרין בפ' בהרא דיומא מה שמן מאבראי כו' תימה דבתר דמיתיי קרא מדאורייתא מיתיי קרא דאסמכתא ואומר ר"ת דקרא (קרא) גמי אסמכתא הוא דלכתב דרשות דרשינן ליה בפ"ק דובחים דרשינן מיניה דאין חולין מחללין קדשים ועוד דליפנין מיניה דטבל במיתה ומדאוריית' לא הוי סך כשותה והתנ דהן (במס' תרומות דסך שמן של תרומה משלם קרן וחומש היינו מדרבנן וכן לעיין יום הכיפורים אמרינן דאינו חייב כרת אלא אוכל ושותה מוקלינן ביה כולי האי וכל קראי דיום הכיפורים אסמכתא בעלמא ניהו ואומר עוד ר"ת דוקא סיכה של שמן אסמכיה אקרא ואסורה אבל סיכה של שומן חזיר או חלב שריא. הלכתא ניהו גרס ואי גרס ניהו לפי שלא פי' הי הלכתא והי קרא שייך לומר ניהו כלומר מאחר מאלו השנים: